

Legitimitat moral de l'independentisme català

Els Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació de la Federació de Cristians de Catalunya confegim aquest document per valorar, des de la Doctrina Social de l'Església (DSE), els plantejaments, les accions i les respostes que darrerament s'estan produint a Catalunya sobre la conveniència d'assolir un Estat propi. Ho fem des del doble vessant dels drets i dels deures dels pobles i de la diferència entre legalitat i moralitat.

La doctrina social de l'Església afirma que les nacions tenen dret: a l'existència; a la vida i a la independència; a la pròpia cultura i civilització; a desenvolupar la seva fesomia, caràcter i economia; a ésser subjecte sociopolític i al consegüent reconeixement; a determinar la pròpia sort; a modelar la pròpia vida i a construir el propi futur; a participar en les decisions que les afecten i a ocupar un lloc en el concert de les nacions. I això és així perquè els drets de les nacions no són altra cosa que els drets humans considerats en l'específic nivell de la vida comunitària i el seu dret a l'existència és certament el pressupòsit dels altres drets. Ningú –ni un Estat, ni una altra nació ni cap organització internacional– no està mai legitimat a afirmar que una determinada nació no és digna d'existir.

Cal recordar, també, les obligacions correlatives. És el veritable sentit d'allò que el dret internacional expressa amb la noció de reciprocitat. Cada poble ha d'estar disposat a acollir la identitat del seu veí: som a les antípodes dels nacionalismes tant dominadors com aïllacionistes. Cada nació –i, doncs, també la nostra– ha d'estar disposada a compartir els seus recursos humans, espirituals i materials per sortir a l'encontre d'aquells que se'n troben més mancats. És un deure de justícia i d'estimació que, en les seves relacions amb les altres, cada nació pugui servir la seva llibertat i cada poble mantenir la seva pròpia identitat en un marc d'universal solidaritat.

Observem a Catalunya i fora d'ella un intent de deslegitimar moralment tot allò que no entri dintre del marc legal previst o interpretat a la Constitució espanyola de 1978. Aquest plantejament reduccionista no té en compte la diferència bàsica, i específica de la perspectiva cristiana en l'ordre social, entre allò que és legal i allò que és moral. No tota llei obliga moralment, no tot manament moral ha de ser legalment exigít, ni tot dret emana del fet d'ésser reconegut per l'ordenament positiu. Tanmateix, en un ordenament democràtic, la Constitució no és la font que legitima les opcions polítiques, sinó l'àmbit de reconeixement i empara del pluralisme entre aquestes opcions, la legitimitat de les quals prové d'una altra font. Quan no és així, una tal Constitució esdevé un marc de referència insuficient, i pot fer que esdevingui necessari substituir-lo per un altre, estudiant bé els mecanismes i el full de ruta que possibilitin un trànsit pacífic i seré a la nova situació.

Amb vista al futur, com a catòlics maldem perquè la nostra nació exerceixi els valors de la dignitat de la persona, de l'honradesa moral i intel·lectual, de la llibertat religiosa, de la família, de l'acolliment de la vida i del seu respecte, de la solidaritat, de la subsidiarietat i de la participació; sobre ells, en efecte, es fonamenten la seva estabilitat i la seva veritable grandesa.

Maldar per la sobirania plena de Catalunya és una opció moralment legítima, tant a nivell d'opinió com d'acció política. La seva concreció no ha de significar un distanciament i una enemistat respecte als altres pobles de l'Estat espanyol, ans bé una contribució a l'augment de llur relació positiva pels camins de la cooperació en un marc d'igualtat i de llibertat, dins el conjunt dels pobles d'Europa, cridats tots ells a formar una unió política que dugui a plenitud decisiva les dimensions de llibertat i de comunió que són intrínseques a la vida dels pobles.